

Phần 6

Tất nhiên là sau đó Uyên Chi không thể nào thoát khỏi con thịnh nộ của ba mẹ, rồi bị trừng phạt bằng cách cấm cửa không cho ra khỏi nhà.

Những lần trước, Uyên Chi luôn hờn trách ba mẹ khất khe. Thậm chí cô còn tìm cách trốn ra khỏi nhà. Nhưng lần này Uyên Chi hoàn toàn không phản kháng. Cô nằm suốt trong phòng ray rứt, ân hận mãi chuyện đã xảy ra.

Bà Vũ Thái lo lắng nói với chồng:

- Minh à! Sao em thấy con Uyên Chi thật là lạ. Lần này bị cấm cửa, nó không giãy dụa, la hét, tìm cách trốn đi nữa. Nó cứ im lặng ở mãi trong phòng, cơm nước đem vào ăn cũng rất ít.

- Vậy à?

- Minh à! Em sợ là đã có chuyện gì xảy ra với nó hả mình?

Ông Vũ Thái nóng nảy:

- Cái đứa hư hỏng như nó thì chuyện gì mà chưa xảy ra chứ? Minh đừng lo lắng quá. Nó đi quá nên chán nản ở nhà thôi. Không sao đâu.

- Em cũng mong như lời mình nói. Mong sao đừng có chuyện gì xảy ra với nó.

Những lời của ba mẹ ngoài cửa phòng làm cho Uyên Chi càng thêm đau xót. Tuy ham chơi, đàng điếm nhưng cô cũng hiểu thế nào là “tiết sạch, giá trong” cô muốn giữ để mãi còn cao ngạo, để cho đám con trai mà cô ngưỡng mộ vẫn luôn đeo đuổi, tán tụng cô. Nào ngờ chỉ trong một phút quá chủ quan, cô đã đánh mất tất cả những gì mà mình gìn giữ.

Phải, ba cô đã nhận xét đúng, cô đã quá chán nản, không muốn bước chân ra đường, không muốn tiếp xúc với ai. Nhiều lần mở máy định điện cho Khả Phong, nhưng rồi lại thôi. Và Khả Phong, anh cũng không hề điện cho cô. Uyên Chi cay đắng:

- Có lẽ Khả Phong đã có Bạch Vân nên không thèm quan tâm đến cô nữa.

Uyên Chi tự an ủi mình:

- Chờ việc này qua đi, lắng đọng theo thời gian, cô sẽ tìm đến một chuyên gia tâm lý giải quyết tốt việc này, cô sẽ làm lại tất cả. Không nhất thiết là Khả Phong, với gia tài và nhan sắc của mình, sẽ có cả tá con trai vây quanh.

Yên tâm với ý nghĩ ấy, Uyên Chi cố nhốt mình trong phòng chờ đợi. Hai tuần lễ đi qua. Hai tuần lễ gò mình trong căn phòng nhỏ. Nếu như ngày thường có lẽ Uyên Chi

chết mất. Nhưng bây giờ cô cảm thấy hai tuần lễ kia quá ngắn. Sự việc như mới vừa xảy ra hôm qua mà thôi.

Cứ nhắm mắt lại, Uyên Chi lại thấy ám ảnh điều tồi tệ ấy. Cô đứng lên bước lại cửa sổ nhìn xuống đường. Cảnh vật vẫn bình thường. Xe cộ vẫn qua lại tấp nập trên đường phố.

Đột nhiên, Uyên Chi bỗng thấy choáng váng cả người. Trái tim cô đập mạnh hơn, hơi thở hình như không được điều hòa. Cô tự trấn an mình:

- Chắc là lâu ngày không vận động nên bị thể thôi. Không sao đâu.

Một ngày rồi hai ngày trôi qua trên chứng đó vẫn tái đi tái lại trong ngày. Chiều hôm nay dì Ba đem com vào. Trước mắt cô là tô canh chua cá bông lau thơm phức. Đây là món ăn mà Uyên Chi rất thích.

Cô xúc động nghĩ:

- Chắc là mẹ đã nấu cho mình. Mẹ ơi! Con sẽ không hư đốn nữa. Con sẽ nghe lời ba mẹ tu chỉnh bản thân nên người. Con sẽ không làm ba mẹ buồn đâu.

Uyên Chi ngồi vào bàn, định bụng sẽ ăn ngon món canh này. Nào ngờ khi mùi cá bốc lên tận mũi Uyên Chi bỗng thấy thật buồn nôn. Cô vượt ngục cho cảm giác đó trôi xuống nhưng nó vẫn bốc lên. Cuối cùng không nén nổi, cô vào vệ sinh nôn mửa dữ dội.

Tuy không có kinh nghiệm nhưng Uyên Chi vô cùng lo lắng vì những triệu chứng bất thường này. Cô nhắm tính lại chu kỳ của mình. Uyên Chi hốt hoảng:

- Đã trễ ba ngày rồi. Có lẽ nào...

Uyên Chi nhắm mắt cho dòng lệ tuôn rơi:

- Không lẽ đời mình lại tuyệt vận như thế sao? Không lẽ oan gia lại đeo đẳng nặng nề đến thế?

Hoang mang, lo lắng, Uyên Chi quyết định tìm đến một bác sĩ chuyên khoa. May mắn là ba mẹ không có ở nhà. Cô dặn dò dì Ba:

- Tôi ra ngoài một chút. Dì đừng nói với ba mẹ tôi nghe.

Dì Ba lo lắng:

- Cô đi đâu? Lỡ ông bà về thì sao?

- Dì đừng lo. Tôi sẽ về ngay.

Dì Ba dù không muốn cũng đâu có dám cãi lời chủ. Dì nói như muốn khóc:

- Cô về sớm nghe. Ông bà chủ mà biết thì kể như tôi mất việc đó.

Nếu là lúc xưa, Uyên Chi đã quát tháo lên, nhưng bây giờ sao cô bỗng thấy thương dì Ba vô cùng. Vì nghèo mà phải đem thân làm tôi tớ cho người, phải chịu lắm điều cay đắng để đổi lấy đồng tiền.

Uyên Chi vỗ vai dì Ba an ủi:

- Yên tâm đi! Con sẽ về sớm mà. Không làm liên lụy đến dì đâu.

Uyên Chi đã đi rồi mà dì Ba vẫn còn ngỡ ngác. Đây là lần đầu tiên Uyên Chi nói năng mềm mỏng, hiền dịu với mình. Dì Ba như không tin vào sự thay đổi của Uyên Chi.

- Điều gì đã làm cho cô chủ thay đổi như thế?

Uyên Chi bỏ mặc sự thắc mắc của dì Ba. Cô gọi taxi đưa đến một phòng khám nổi tiếng của bác sĩ Mai Hồng.

Trình bày triệu chứng của mình cho bác sĩ nghe cô được xét nghiệm. Bác sĩ Mai Hồng giờ cao que thử thai lên cho Uyên Chi xem:

- Chúc mừng em, em đã có thai, thai rất mạnh.

Những tiếng nói của bác sĩ Mai Hồng như những nhát búa đánh mạnh vào đầu Uyên Chi. Cô lắp bắp:

- Bác sĩ! Bác sĩ nói sao?

- Em đã có thai. Em không hoan nghênh sự có mặt của con em sao?

- Không! Không! Em mừng lắm chứ.

- Em nên đến khám thai định kỳ để có sự hiểu biết về sức khỏe của bà mẹ và thai nhi trong thời kỳ thai nghén.

- Dạ.

- Em cũng cần lưu ý một điều là phải ăn uống đúng tiêu chuẩn để có được một thai nhi khỏe mạnh.

- Dạ. Em hiểu!

- Thôi, chào em!

- Chào bác sĩ!

Uyên Chi thất thểu ra về. Đầu óc cô nặng trĩu với bao ý nghĩ:

- Hay là mình hủy thai?

Uyên Chi hốt hoảng với ý nghĩ của chính mình:

- Không! Mình không thể giết người. Nhưng mình biết phải làm sao đây?

Uyên Chi ngược nhìn lên bầu trời cao đầy nắng như muốn gào to:

- Trời ơi! Tôi biết phải làm sao đây?

Uyên Chi vẫn ngồi đó, vẫn đăm đăm nhìn ra khung cửa sổ mà nhìn biển cả mịt mùng. Dù đã có cách giải quyết nhưng cô vẫn không vui, vẫn không yên lòng với giải pháp của chính mình.

Nhiều lần cô nghĩ đến Duy Thanh:

- Hay là gọi điện cho anh ta. Báo cho hắn biết, chắc chắn hắn sẽ hai tay hoan nghênh việc cưới xin này.

Nhưng Uyên Chi bác bỏ ngay ý nghĩ này:

- Duy Thanh là kẻ ăn chơi trác táng cờ bạc, rượu chè, bê tha. Hắn mà lọt vào nhà Uyên Chi thì cả gia sản của ba mẹ cô sẽ mọc cánh mà bay đi hết. Cô không thể để ba mẹ mình đau khổ, sống thiếu thốn trong lúc tuổi già. Chỉ có Khả Phong, Khả Phong là người rất có năng lực và người ba mẹ cô rất hài lòng.

Uyên Chi băn khoăn:

- Như thế này thì thật không công bằng với Khả Phong, nhưng mình sẽ bù đắp cho anh ấy. Mình sẽ thay đổi tính tình nhưng không phải là bây giờ, vì như thế Khả Phong sẽ nghi ngờ. Quỳ lạy, van xin đâu phải là tính cách của Uyên Chi.

Thở dài đứng lên Uyên Chi bước ra khỏi văn phòng trong ý nghĩ:

- Đã phóng lao thì phải theo lao thôi.

- **K**hả Phong! Con phải nghe lời mẹ. Con nhất định phải cưới Uyên Chi.

Bà Mẫn Thanh nói như ra lệnh, Khả Phong thắc mắc:

- Mẹ! Mẹ nói gì lạ vậy? Con muốn biết là tại sao, vì sao mà con phải cưới Uyên Chi chứ?

Bà Mẫn Thanh ra vẻ tức giận:

- Con còn hỏi mẹ tại sao nữa hả?

- Phải! Con cũng muốn biết lý do tại sao mẹ lại ép buộc con?

- Ép buộc con? Khả Phong! Con ép mẹ thì đúng hơn.

- Con ép mẹ?

- Phải! Nếu con không làm quấy, làm càn đến mức Uyên Chi phải mang thai, thì mẹ đâu phải lặn lội xuống đây giải quyết chuyện này.

Mắt Khả Phong như có đom đóm trước mắt. Anh lấp bấp:

- Mẹ nói cái gì? Cái gì mà mang thai, cái gì mà làm quấy làm càn?

- Con còn khéo giả vờ nữa. Con dẫn con gái người ta xuống đây rồi làm cho con người ta bụng mang dạ chửa. Con còn làm bộ như là không biết gì hết cả là sao?

- Mẹ à! Sự thật là con không biết gì cả, con đâu có làm gì với Uyên Chi đâu.

- Con nói sao? Con không hề gần gũi nó thật hả?

- Mẹ không tin con sao? Từ nhỏ đến giờ, con có bao giờ nói dối đâu.

- Nhưng nếu không có thì làm sao mà Uyên Chi nó dám quả quyết cái thai ấy chính là của con hả?

- Để con đi hỏi Uyên Chi cho rõ ràng mọi chuyện mới được.

- Anh không cần phải hỏi nữa.

- Uyên Chi!

Khả Phong kêu lên. Anh lắc mạnh vai Uyên Chi:

- Chuyện này là sao hả Uyên Chi? Em nói đi, tại sao lại có chuyện này hả?

- Em không có gì để nói cả. Nếu anh từ chối thì em cũng không ép ưỡng anh. Em sẽ quay về thành phố thú tội với ba mẹ em, tùy sự định đoạt của hai người.

- Uyên Chi! Anh không phải là người trốn tránh trách nhiệm của mình, nhưng mà những điều anh không làm thì dứt khoát anh không thể thừa nhận được.

- Khả Phong! Anh có thể nói với em những câu tàn nhẫn như thế sao? Anh giả vờ quên hay là thật tình anh không nhớ hả? Chúng ta đã từng...

Uyên Chi khóc nức nở khiến Khả Phong cũng nao lòng. Anh dỗ dành:

- Uyên Chi! Chuyện như thế nào? Em nói đi. Sự thật là anh đã làm gì em hả?

Bà Mẫn Thanh cũng vỗ về:

- Uyên Chi! Con nín khóc đi. Có chuyện gì con hãy nói cho Khả Phong nghe đi.

Uyên Chi vẫn khóc thút thít:

- Anh còn nhớ cái lần anh đuổi việc Bạch Vân không?

Khả Phong gật đầu:

- Nhớ. Nhưng việc đó đâu có liên quan gì đến chuyện này.

- Có chứ. Bởi mấu chốt là ở đó.

Khả Phong sốt ruột:

- Em đi thẳng vào câu chuyện đi. Đừng dài dòng nữa, anh sốt ruột lắm.

- Đêm ấy có vẻ rất buồn bực và anh đã uống rượu thật say.

- Nếu anh say rượu thì cũng là chuyện bình thường thôi.

- Thấy anh say quá nên hôm ấy em đã đưa anh về phòng. Và...

- Và thế nào hả Uyên Chi? Con nói đi!

Bà Mẫn Thanh thúc giục. Uyên Chi cố nén tức tưởi:

- Và anh đã ép buộc con.

- Anh đã ép buộc em?

- Phải! Em đã chấp nhận điều yêu cầu của anh, vì em nghĩ trước sau vì em với anh cũng là vợ chồng. Anh nhớ lại xem, có phải sáng hôm sau khi tỉnh dậy, anh và em vẫn còn ngủ chung trên giường?

Khả Phong gật đầu:

- Đúng! Đúng là hôm ấy khi tỉnh dậy, chúng ta vẫn còn ngủ chung trên giường. Nhưng lúc ấy, anh đang say khướt anh nghĩ là chúng ta đâu có gì.

- Khả Phong! Anh có thể phủ nhận điều đó hay sao?

Bà Mẫn Thanh cũng xen vào:

- Khả Phong! Con đừng làm như thế. Tôi lỗi lắm con à! Con không nghĩ đến Uyên Chi cũng được. Nhưng con phải nghĩ đến đứa con trong bụng của nó. Nó là cốt nhục của con, là dòng máu của họ Trần chúng ta mà. Và lại, mẹ cũng đã đến nhà Uyên Chi, chính thức hỏi cưới Uyên Chi cho con rồi.

- Mẹ!

- Việc cưới hỏi đã định ngày rồi. Con không có quyền từ chối nữa.

Quả thật trong lúc này Khả phong không biết phải nói làm sao. Trong mơ hồ của nhận thức, anh cũng không biết mình có hành động hay không?

Khả Phong cố chống chế:

- Sao lúc ấy em không nói mà bây giờ mới nói?

- Khả Phong!

Bà Mẫn Thanh kêu lên:

- Dù sao Uyên Chi cũng là con gái mà làm sao mà nó dám nói chứ?

- Khả Phong! Anh có quyền thắc mắc và nghi ngờ em. Lúc ấy em không nói vì em nghĩ anh đã hết. Và em không ngờ mình lại mang thai.

- Sau sự việc đã xảy ra, tại sao em không điện cho anh mà lại nói với mẹ anh?

- Em nghĩ là mẹ sẽ thông cảm cho em. Mẹ sẽ giúp cho em một giải pháp để vượt qua cơn khốn khổ này.

- Có thật vậy không?

Câu hỏi của Khả Phong làm cho bà Mẫn Thanh và Uyên Chi cùng nhìn nhau:

- Mẹ! Mẹ...

Bà Mẫn Thanh cố tìm một câu trả lời thỏa đáng:

- Mẹ và Uyên Chi đều là đàn bà con gái. Đã là đàn bà con gái thì dễ thông cảm với nhau hơn.

- Cả hai thật sự là không gạt con đó chứ?

- Mẹ...

Thật sự, bà Mẫn Thanh cũng không biết sự thật là như thế nào. Trong lúc bà đang lâm vào cảnh cùng quẫn vì nợ nần thì Uyên Chi xuất hiện. Khóc lóc, van xin, nài nỉ... và cuối cùng là xuất ra một món tiền rất lớn để bà trả nợ. Và bà đã làm theo lời đề nghị của Uyên Chi.

Bà Mẫn Thanh toan tính trong đầu:

- Nếu Khả Phong không đồng ý thì bà làm sao mà có tiền để trả lại cho Uyên Chi đây? Ngôi nhà, tài sản duy nhất còn lại bà đã cầm cố. Lấy gì mà giải quyết, nhất định bà phải thuyết phục Khả Phong.

- Khả Phong! Việc đã dĩ lỡ như thế rồi nhất định con phải cưới Uyên Chi. Thứ nhất là vì đạo đức con người. Thứ hai là vì tình máu mủ. Dù sao đó cũng là con của con.

Khả Phong nghe đầu mình đau buốt. Anh là một thằng thanh niên sống giữa thế kỷ hai mươi mốt với những tiến bộ khoa học, anh đâu phải là một Vũ Khắc Diệp (trong Chuyện tình Lan và Diệp) ngây ngô mới sa vào bẫy của nhà Thúy Liễu.

- Khả Phong! Con đừng suy nghĩ mông lung nữa. Cuộc hôn nhân này phải được tiến hành ngay.

Khả Phong nài nỉ:

- Mẹ! Mẹ hãy cho con suy nghĩ.

- Còn suy nghĩ gì nữa, con thì có thể trì hoãn nhưng con của con nó phải ra đời, nó không thể chờ đợi được lâu đâu con.

- Nhưng ít nhất mẹ cũng phải đợi ba con về chứ?

- Ông ấy mà về thì càng thêm rắc rối thôi.

- Nhưng trong cuộc hôn nhân của con không thể không có ba.

Uyên Chi suy nghĩ:

- Chỉ cần Khả Phong thừa nhận, chỉ cần anh ấy đồng ý hôn nhân này thì chờ thêm một vài tuần nữa thì cũng chẳng sao.

Cô nói với Khả Phong:

- Không sao đâu anh. Chúng ta chờ ba về thì ngày vui của mình thêm niềm vui trọn vẹn, chứ đâu ảnh hưởng gì.

Cô làm ra vẻ e ấp:

- Chắc là con của chúng ta, nó cũng vui lòng chờ mà.

Khả Phong lặng thinh. Anh biết nói gì đây trước hoàn cảnh này. Anh muốn thanh minh nhưng không làm sao nói được. Còn chấp nhận thì... lòng anh vẫn bán tính bán nghi.

Tình cờ nghe được câu chuyện của Khả Phong và Uyên Chi, bỗng dưng Bạch Vân nghe buồn một nỗi buồn không tên tuổi tràn ngập cả tâm hồn.

Bạch Vân tự hỏi mình:

- Tại sao mình phải buồn? Chuyện của hai người thì có dính líu gì đến mình chứ? Họ yêu nhau, thân thiết với nhau thì chuyện ấy xảy ra là chuyện bình thường mà. Rồi họ sẽ tiến đến hôn nhân, sẽ có con sẽ ấm êm trong đời sống hạnh phúc vợ chồng. Còn mình...

Bạch Vân nghe xót xa:

- Mình chỉ là một đứa con gái cút côi. Nếu không có ngoại cưu mang, đời mình bây giờ không biết sẽ ra sao? Mình không thể vì bất cứ lý do nào để cho ngoại buồn được. Phải phấn đấu lên, tìm một hướng đi đúng nhất cho mình.

Bạch Vân một mình lang thang ra ngoài bãi biển. Biển đêm mịt mù với những ngọn đèn tàu nhấp nhô như những vì sao. Hàng phi lao nghiêng mình theo từng cơn gió lạnh thổi vào. Bạch Vân bước dần ra biển. Từng cơn sóng nhẹ liếm vào bàn chân. Nước biển làm dịu đi cơn nóng buốt của cơ thể. Cô cúi xuống vốc nước biển vào tay. Bạch Vân hốt hoảng giật lùi lại vì một hình người đen thui đang nằm dài trên bãi cát. Tay chân cô quít lại. Cô muốn hét lên nhưng giọng nói cứ lấp bắp trong miệng:

- Có người chết đuối... Có người chết đuối.

Bạch Vân tuyệt vọng khi nhìn bãi biển vắng vẻ. Cô muốn bỏ chạy nhưng lòng nhân đạo đã giữ chân cô lại:

- Biết đâu người ta còn sống. Mình bỏ chạy không cấp cứu thì đang đồng nghĩa với tội giết người rồi.

Bạch Vân lấy hết can đảm cúi xuống thi thể của người chết đuối. Cô đưa tay sờ lên ngực người này. Cô nhận ra đây là một người đàn ông. Lòng ngực anh ta còn rất ấm. Chỉ có hơi thở thì hơi yếu ớt.

- Phải cứu sống anh ta thôi.

Nghĩ thế Bạch Vân cố hết sức kéo anh ta lên khỏi mí nước biển. Bạch Vân dè tay lên ngực, vận dụng cách sơ cấp cứu cho người ngạt nước để cứu cấp cho người bị nạn.

- Hãy để cho tôi chết đi. Tôi không muốn sống. Đừng cứu tôi làm gì?

Bàn tay người đàn ông ấy nắm chặt tay Bạch Vân. Và giọng nói ồm ồm vang lên sao nghe quen thuộc quá. Bạch Vân thu hết nhãn lực nhìn người đối diện. Máu nóng của cô bốc lên. Cô rít qua kẽ răng:

- Buông tôi ra. Đồ trơ trẽn!

- Cô cứ chửi tôi ghê tởm hơn thế nữa cũng được nhưng cô đừng bỏ đi. Tôi đang cô đơn, tôi rất cần có người bên cạnh.

- Nhưng cho dù là thế, anh cũng đâu có cần dùng chiêu giả chết để gạt tôi?

- Xin lỗi! Tôi không cố ý. Tôi chỉ muốn nằm một mình để mặc cho sóng biển phủ vào và kéo tôi ra xa.

- Như thế là đồng nghĩa với việc anh đi tự sát?

- Tôi muốn trốn chạy tất cả.

- Đồ hèn nhát!

- Phải! Tôi chính là kẻ hèn nhát.

- Tội tệ hơn như thế nữa. Anh không phải là một thằng đàn ông. Tại sao anh lại chạy trốn trách nhiệm của mình hả? Một người mà không dám đối đầu với sự thật trốn chạy hậu quả là... là...

- Là vô liêm sỉ, là dã thú... là bất cứ cái gì tồi tệ nhất cô cứ chửi đi.

Nghe Khả Phong nói với bằng một cái giọng thật tội nghiệp. Bạch Vân bỗng nghe con giận của mình tuột xuống. Cô nhận ra sự vô lý của chính mình:

- Xin lỗi anh! Tôi vô lý quá! Đây là chuyện của anh và Uyên Chi, đâu có liên quan gì đến tôi.

Bạch Vân đứng dậy định bỏ đi, Khả Phong nắm chặt tay cô nói như van nài:

- Bạch Vân! Tôi van cô! Cô đừng đi!

- Nhưng tôi ở đây để làm gì?

- Tôi... tôi rất cần cô. Bạch Vân! Cô hãy cho tôi một lời khuyên. Tôi phải làm gì bây giờ?

- Câu hỏi đó đâu có cần thiết phải hỏi. Anh đã biết rằng mình phải làm gì mà.

- Nhưng tôi rất phân vân.

- Điều gì đã làm cho anh phải phân vân?

- Trong mơ hồ của tiềm thức, tôi vẫn nhận thức rằng tôi không hề sai phạm:

- Anh nói cái gì mà lạ vậy? Cái gì mà mơ hồ của tiềm thức hả?

- Tôi nghĩ là tôi chưa hề xâm phạm Uyên Chi.

Bạch Vân tròn mắt hỏi:

- Chưa hề xâm phạm?

- Phải! Tôi chắc chắn là như thế.

Bạch Vân cười nhạt:

- Chưa hề xâm phạm thì tại sao cô ta lại có thai với anh?

- Tôi cũng không biết.

- Anh nói nghe thật buồn cười. Tuy tôi chưa có kinh nghiệm về chuyện đó, nhưng ngay từ thời còn trong ghế nhà trường, chúng ta đã được biết về giới tính, về sự quan hệ giữa nam nữ và sự lai tạo để di truyền nòi giống.

- Tôi biết. Nhưng tôi nghĩ là tôi không hề làm chuyện đó.

- Vậy ra anh cho chuyện Uyên Chi có thai là giả.

- Không giả.

- Không giả? Là thật à?

- Phải? Chuyện Uyên Chi có thai là chuyện thật. Nhưng cô ta có thai với ai? Đó là câu hỏi mà tôi không trả lời được.

- Vậy tại sao anh không đứng ra phản bác để minh oan cho mình?

- Tôi không thanh minh được.

- Anh nói nghe thật vô lý. Không phải anh làm, mà anh không thanh minh được là thế nào?

- Tôi nghĩ tôi cũng giống như anh chàng Vũ Khắc Điệp ngây ngô bị nhà Thúy Liễu gài bẫy.

- Gài bẫy? Anh cho là anh bị gài bẫy?

Khả Phong gật đầu:

- Phải!

Bạch Vân cười to:

- Sùng sỏ như anh mà nói là mình bị gài bẫy? Thật khó tin.

- Có thể là thế. Không ai tin tôi cả, nhưng tôi tin mình.
- Anh tin anh thì được gì?
- Vì vậy tôi muốn cô cũng tin tôi.
- Anh cũng phải cho tôi một điều hợp lý để tôi tin anh chứ?
- Cô chịu nghe tôi nói hả?
- Không nghe cũng không được. Anh đâu có để cho tôi đi dễ dàng đâu.
- Tôi không ép buộc cô. Nhưng tôi xin cô hãy lắng nghe tôi nói. Tôi rất cần được nói.
- Anh nói đi!

Khả Phong nhìn ra biển đêm, chậm chậm nói:

- Tuy tôi là một thanh niên của thời đại mới và Uyên Chi là một cô gái sống phóng túng, nhưng chúng tôi chưa bao giờ vượt qua giới hạn.

- Có nghĩa là...
- Chúng tôi chưa hề quan hệ với nhau.
- Vậy tại sao Uyên Chi có thể ép uống cái bào thai ấy cho anh được?
- Hôm ấy vì nóng nảy tôi đã ra lệnh đuổi việc cô.
- Việc ấy thì liên quan gì đến việc này?
- Cô nghe tôi nói hết cái đã.

Bạch Vân im lặng lắng nghe. Ở đời có rất nhiều việc xảy ra ngoài ý muốn mà. Khả Phong đều giọng:

- Sau khi làm cái việc hò đồ ấy, tôi rất buồn bực. Tôi cùng Uyên Chi uống rượu say trong phòng. Tử lượng của tôi rất yếu, thua xa yên Chi nhiều.

- Cuối cùng là anh say?
- Phải! Tôi rất say.
- Sau khi tỉnh dậy anh thấy mình và Uyên Chi cùng ngủ chung một giường?
- Sao cô biết?

Khả Phong tỏ vẻ ngạc nhiên. Bạch Vân tỉnh rụi:

- Có gì khó hiểu đâu. Đó là tình tiết của anh chàng Vũ Khắc Điệp khi sa vào bẫy của nhà Thúy Liễu mà.

- Vậy là cô tin tôi hả?

Bạch Vân khẽ lắc đầu:

- Tôi không biết.

Khả Phong thất vọng:

- Vậy mà tôi tin rằng khi nghe tôi tâm sự cô sẽ hiểu tôi.

- Tôi nghĩ rằng nếu anh thật sự bị vu oan, anh sẽ được minh oan thôi.

- Chừng nào tôi mới được minh oan chứ?

- Thì một thời gian nữa.

Khả Phong lắc đầu ngao ngán:

- Không thể chờ thêm được nữa. Cô thấy đấy, mẹ tôi đã xuống tới đây. Uyên Chi lấy mẹ tôi làm hậu thuẫn để ép buộc tôi làm đám cưới gấp. Tôi còn có thể làm sao nữa.

- Tôi nghĩ rằng chờ khi đưa bé ra đời anh sẽ làm xét nghiệm ADN.

- Nếu như chấp nhận đám cưới thì đời tôi kể như đã bỏ đi rồi, đâu có gì đáng nói. Và đợi đến khi đưa bé ra đời để làm xét nghiệm thì thật là tàn nhẫn, nếu như nó không phải là con tôi, nó sẽ mang mặc cảm suốt đời. Nó sẽ sống ra sao khi biết mình là một đứa con hoang.

Bạch Vân nhìn Khả Phong. Không ngờ Khả Phong lại là một con người đầy tính nhân đạo. Anh trân trọng và yêu thương tất cả mọi con người, kể cả một đứa bé vừa mới tượng hình bất kể đứa bé ấy là một tai họa cho anh.

- Khả Phong! Tôi có ý này.

- Cô nói đi, tôi sẵn sàng nghe đây.

- Hay là anh cứ đánh liều làm đám cưới với Uyên Chi, sau đó...

- Sau đó thì sao?

- Sau đó đừng làm xét nghiệm gì cả. Cứ đánh liều mà sống với Uyên Chi.

Khả Phong ù xùi:

- Nói như cô thì mất vốn lẫn lời.

- Cái gì mà vốn lời chứ? Đã chấp nhận hy sinh thì còn tính toán làm gì?

- Tôi chỉ là không muốn giẫm lên vết xe đổ của ba tôi.
- Anh nói cái gì lạ vậy? Không phải là gia đình anh đang sống rất hạnh phúc hay sao?
- Hạnh phúc?

Khả Phong cười chua chát:

- Cô nghĩ sao mà hỏi tôi như thế? Nếu gia đình tôi là một gia đình hạnh phúc sao? Nếu hạnh phúc thì ba tôi đâu có bỏ Sài Gòn bỏ gia đình xuống đây xây dựng sự nghiệp riêng chứ?

- Ý của anh muốn nói là...

- Gia đình của tôi không còn là một gia đình nữa. Ba một nơi, mẹ một nẻo. Mẹ tôi thì có cuộc sống phóng túng riêng của mình. Còn ba tôi thì luôn tận tụy với công việc. Không thuyết phục được mẹ, ông chọn giải pháp ly thân. Thế là mẹ tôi tự do làm theo ý của riêng mình. Không biết bây giờ mẹ tôi đã còn gì và mất gì nữa.

- Thì ra những người có gia đình còn tội tệ hơn những cô nhi như tôi.

- Cô là cô nhi hả?

- Bộ anh không thấy tôi sống với bà ngoại hay sao mà hỏi?

- Tôi cũng hơi vô tâm không hỏi rõ hoàn cảnh của cô. Tôi nghĩ là cô sợ sự quản giáo của ba mẹ nên theo bà sống cho tự do.

- Anh nghĩ tôi tệ hại vậy sao?

- Thấy cô quá ngang bướng nên tôi nghĩ vậy. Tôi rất sợ những cô gái ngang bướng, nhưng không hiểu sao tôi lại thích Uyên Chi?

- Chắc tại vì cô ấy đẹp quá.

- Tôi cũng không biết. Và khi nhận ra rằng mình không thể hòa hợp được với Uyên Chi thì tôi lại mắc vào bẫy của cô ấy.

- Bây giờ anh tính sao?

- Tôi cũng không biết tính sao, nhưng mọi việc cũng phải chờ ba tôi về.

- Dù anh quyết định thế nào, tôi cũng ủng hộ anh.

- Cảm ơn cô! Tôi rất vui vì có được một người bạn như cô.

- Tôi cũng vậy. Hiểu được anh, tôi cũng thấy nhẹ nhõm tấm lòng hơn là thù ghét anh.

Khả Phong bỗng siết chặt tay Bạch Vân, giọng anh thật thiết tha:

- Mỗi mỗi chúng ta vẫn là bạn nghe. Dù bất cứ hoàn cảnh nào Bạch Vân cũng đừng bỏ tôi nghe.

Lời chân tình của Khả Phong làm cho Bạch Vân xúc động. Cô bỗng nghe trái tim mình nao nao. Hơi ấm từ bàn tay anh sao ấm áp lạ thường. Bạch Vân giật mình:

- Minh sao thế? Bạch Vân! Hãy tỉnh lại đi. Đừng để hồn mình sa vào bầy tình để mãi mãi vương sầu tình ái. Khả Phong không phải là người đem đến cho mình niềm vui hạnh phúc đâu.

Khả Phong cũng vậy. Trong bàn tay anh đang giữ chặt đôi tay nhỏ bé của Bạch Vân. Anh nghe trong lòng mình dâng lên những cảm xúc dạt dào. Trái tim anh như rên rỉ:

- Bạch Vân! Bạch Vân ơi! Anh yêu em mất rồi Vân ơi!

Sóng biển rì rào vỗ vấp vỗ bờ như đã lắng nghe được tâm tình của hai kẻ hiểu lòng nhau.

Ông Khả Trung về đến công ty, bụi đường chưa rũ thì đã phải vào cuộc để giải quyết chuyện của Khả phong.

Ông Khả Trung hỏi bà Mẫn Thanh:

- Bà nghĩ sao mà lại tán thành việc hôn nhân giữa Uyên Chi và Khả phong hả?

Bà Mẫn Thanh sùng sộ:

- Nghĩ sao? Nghĩ sao nữa? Nó đã ăn ở với người ta đến bụng mang dạ chửa. Không cưới nó thì cưới ai bây giờ chứ?

- Bà đã xem xét sự việc một cách kỹ càng chín chắn chưa?

- Việc này thì... thì...

- Chưa phải không? Tôi khuyên bà đừng có hồ đồ nữa, có được không?

- Ông nói sao? Ai hồ đồ hả?

- Thì là bà chứ ai?

Bà Mẫn Thanh khóc sụi sụi:

- Phải! Tôi là kẻ hồ đồ. Vì hồ đồ nên tôi mới lấy ông, để bây giờ tôi phải khổ thế này.

- Bà khô hả?

- Tôi không khô thì còn ai khô hơn tôi nữa chứ?

- Phải! Bà rất khô, cái khô của một người đàn bà vô công rồi nghề, thừa mứa tiền bạc. Có một gia đình âm áp, bà không cần, không lo vun đắp, suốt ngày la lét ở những tổ tôm, sòng bạc. Hết mua sắm thì cờ bạc, hết cờ bạc thì mỹ viện. Bà khô sở lắm, khô sở vì bà không còn thời gian để sống với chồng con.

- Tôi nghĩ là ông cũng đâu có cần gì cái hạnh phúc này. Vì vậy ông mới bỏ đi mấy năm nay.

- Tôi không cần thì ai cần hả? Tôi đã tận tụy với gia đình, với công việc, gây dựng sự nghiệp cho ai đây hả?

- Ông đã quá vì công việc mà bỏ quên tôi. Dù sao tôi cũng là một người đàn bà. Không có sự săn sóc, chiều chuộng, âu yếm của chồng, tôi cũng buồn.

- Vì buồn nên bà, bỏ nhà cửa bê tha, cờ bạc cho vui phải không?

- Tôi... tôi...

- Đáng lý ra bà thấy tôi bẽ bộn với công việc, bà phải hết lòng chăm lo, quản lý gia đình. Có khi tôi về đến nhà muốn tâm sự với bà thì bà đang say mê với những cuộc đò đen. Bà đâu có thời gian để nghĩ đến tôi.

- Vì vậy mà ông đã bỏ đi. Nên đối với tôi, ông đã xa lại càng xa hơn.

- Tôi đã để lại cho bà hầu như là tất cả sản nghiệp. Tôi chỉ lấy một ít để xuống đây thành lập một công ty nhỏ. Tôi đã đầu tư cho sự học hành của Khả Phong. Cuối cùng nó cũng thành đạt. Còn bà? Trong ngần ấy thời gian bà đã làm được gì?

- Tôi... tôi...

- Tuy tôi không ở Sài Gòn nhưng bạn bè của tôi trên ấy rất nhiều. Tất nhiên là tôi biết tất cả về bà.

- Ông...

- Bà để cho tôi nói hết đi. Bà đã không còn gì nữa. Tất cả tài sản bà đã nung hết vào những cuộc đò đen. Và bây giờ còn một đứa con, bà cũng định bán đứng nó nữa sao?

Bà Mẫn Thanh trở mắt nhìn ông:

- Ông nói sao? Tôi bán con hả?

- Phải! Bà đã bán đứng Khả Phong với một giá rẻ mạt.

- Ông...

Bà Mẫn Thanh ôm mặt khóc:

- Ông nói thế mà ông nghe được hay sao? Nếu nó không ăn ở với người ta đến bụng mang dạ chửa, tôi ép uống nó được sao?

- Dù là thế, bà vẫn phải xử sự thật công bằng.

- Tôi làm sao mà ông cho là tôi không công bằng với con hả?

- Hãy để Khả phong tự định đoạt. Và bà phải hoàn trả ngay số tiền bà đã nhận của Uyên Chi.

- Ông... ông...

Bà Mẫn Thanh lấp bắp. Ông Khả Trung cười nhạt:

- Ý bà muốn hỏi là vì sao tôi biết phải không?

Bà Mẫn Thanh lo lắng gật đầu:

- Ai đã nói với ông chuyện này hả?

- Tôi đã nói rồi. Tuy tôi ở xa Sài Gòn nhưng hầu như không có chuyện gì của bà mà tôi không biết cả.

- Ông cho người theo dõi tôi?

- Có thể nói như thế cũng được. Bà hãy tỉnh ngộ đi, Mẫn Thanh à.

Bà Mẫn Thanh nhìn ông Khả Trung. Đây là lần đầu sau bao nhiêu năm ly thân, ông chịu gọi tên bà. Cái tên Mẫn Thanh mà ngày xưa ông yêu ông quý. Cái tên mà ông từng áp yêu ép trên từng cánh hoa để tặng bà...

- Khả Trung! Ông còn nhớ tên tôi sao?

Ông Khả Trung khẽ thở dài:

- Tôi chưa từng phản bội bà. Tôi chỉ không tán thành cách sống của bà. Không thuyết phục được bà, tôi đành phải chọn cách ra đi để bà được sống cho thoải mái.

- Sống thoải mái?

Bà Mẫn Thanh chua xót:

- Ông đã ban bố cho tôi một cuộc sống thoải mái hay là ông đã bỏ mặc tôi muốn sống như thế nào cũng được? Có thể đồng nghĩa với việc là ông đã không còn thiết tha gì với tôi nữa.

- Chúng ta không cần phải bàn cãi gì về chuyện đó nữa. Bây giờ vấn đề chủ yếu là Khả Phong. Tôi không muốn nó đi vào vết xe đổ của tôi. Uyên Chi không phải là mẫu người của gia đình. Chỉ có những người như bà mới thấy phù hợp với Uyên Chi thôi.

- Ông không cần phải cay đắng với tôi nữa. Nếu ông có thể đứng ra giải quyết êm đẹp chuyện này thì ông cứ làm chủ. Tôi không có ý kiến gì cả.

- Bà đã nói thế thì tôi yên lòng. Xem như bà cũng còn một chút lương tâm con người.

- Vậy chứ trong lòng ông, ông nghĩ tôi là cầm thú sao?

- Tôi có giải thích, có nói thế nào thì bà cũng đâu có thể thay đổi gì được. Nhưng việc của Khả Phong, bà đã để tôi làm chủ thì tôi hứa với bà tôi sẽ làm hết trách nhiệm của một người cha.

Bà Mẫn Thanh lặng thinh. Bà biết rằng mình đã mất thế. Bà đã mất tình yêu nồng nàn tha thiết của chồng. Bà đã mất tất cả gia tài sản nghiệp. Bà chỉ còn lại Khả Phong, bà không muốn vì sai lầm mà bà lại đánh mất cả đứa con duy nhất này...

Ông Khả Trung đều giọng:

- Trước khi tiến hành việc hôn nhân của Khả Phong. Tôi yêu cầu bà một điều, không biết bà có thể thực hiện được hay không?

- Ông cứ nói. Tôi sẽ làm hết sức mình.

- Bà phải hoàn trả lại toàn bộ số tiền mà bà đã nhận của Uyên Chi.

- Ông...

Bà Mẫn Thanh bật khóc:

- Ông đừng đưa tôi vào bước đường cùng mà. Chẳng lẽ tình nghĩa vợ chồng bao năm nay, ông không có một chút gì dành cho tôi sao?

- Chuyện đó đâu có liên quan gì đến vấn đề tiền bạc của Uyên Chi.

- Tôi làm sao có số tiền ấy để trả cho Uyên Chi chứ? Nếu không cùng đường, tôi cũng đâu có nhận tiền của Uyên Chi làm gì.

- Bà không còn tiền nhưng bà vẫn còn căn nhà mà. Giữ nó làm gì? Bà bán nó đi để giải quyết. Tôi sẽ ký tên cho bà được bán hợp pháp.

Bà Mẫn Thanh bật khóc:

- Tôi... tôi xin lỗi ông.

- Không cần phải thế đâu. Bà cứ yên tâm đi, đừng áy náy điều gì cả. Điều mà tôi suy nghĩ là không biết bà sẽ ở đâu nếu bán căn nhà.

- Không phải thế. Tôi xin lỗi ông không phải vì việc bán căn nhà, mà là vì căn nhà ấy tôi đã...

- Đã sao? Đã sao hả? Bà nói nhanh đi, tôi không chờ được lâu nữa đâu.

Ông Khả Trung thúc giục. Bà Mẫn Thanh lấy hết can đảm thú nhận:

- Tôi đã cầm cố bảy mươi phân trăm giá trị căn nhà rồi.

- Hả! Bà nói sao?

- Tôi xin lỗi ông.

Ông Khả Trung nghe choáng váng cả người. Giọng ông thật căm phẫn:

- Tôi có thể chấp nhận cho bà bán tất cả. Nào là cổ phần của các công ty, đồ đạc, tài sản luôn cả nữ trang mà tôi đã để lại. Nhưng căn nhà là chỗ dung thân của bà mà bà cũng bán thì thật là không thể tha thứ được.

- Tôi xin lỗi ông.

Trái tim ông Khả Trung như nghẹn lại. Có một cái gì đó chặn ngay lồng ngực. Ông ôm ngực thét lên:

- Bà đừng nói nữa! Bà đừng nói nữa...

Ông Khả Trung ngã quỵ xuống sàn gạch. Bà Mẫn Thanh hét hoảng gọi to:

- Ông! Ông ơi! Ông làm sao vậy?

Ông Khả Trung như không còn nghe thấy gì cả. Toàn thân ông co giật, mắt trợn trừng. Bà Mẫn Thanh hét to lên:

- Khả Phong! Khả phong ơi! Ba con làm sao nè?

Khả Phong bên ngoài nghe tiếng thét của bà vội chạy vào. Anh vô cùng hoảng khi thấy ba mình nằm sổng sượt với sàn nhà. Anh lay gọi:

- Ba! Ba ơi! Ba làm sao vậy? Ba! Ba tỉnh lại đi ba...

Bên ngoài, các nhân viên nghe thấy tiếng la hét của Khả phong cũng chạy vào. Bạch Vân bình tĩnh bảo:

- Anh Phong! Đưa giám đốc đi cấp cứu ngay.

Bạch Vân cầm điện thoại lên bấm số gọi cấp cứu. Khả Phong cũng ông Khả Trung chạy xuống lầu. Tiếng còi xe cấp cứu hú vang dưới đường tức tốc đưa người bị nạn đến bệnh viện.

Uyên Chi nhìn tình cảnh trước mắt mà não nề:

- Tình hình này không hoàn toàn thuận lợi. Nếu cứ kéo dài hoài, mình làm sao ăn nói với ba mẹ đây?

Uyên Chi thở dài:

- Dù sao cũng phải đóng cho trọn vai. Mình phải đến bệnh viện ngay mới được.

Uyên Chi hối hả đến bệnh viện thực hiện kế hoạch của mình.